

DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST, ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoc. V. 12

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

III. ÉVF. 1902 2. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI
ECCIE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM
ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: XIII. Leó pápa jubileuma. — A folytonos áldozat. — Az oltár galambjai. — Az első szentmise. — Verbum supernum prodiens. — Krisztus követése. — A jegyes az Oltáriszentségben. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Hírdetések.

XIII. Leó pápa jubileuma.

A világ katolikusai ismét ünnepre készülnek. A gyermeki szív gyengéd szeretetével fordulnak az egység központja, Róma felé. Ott egy szent aggastyán, millió és millió léleknek isteni tekintélyen atyja, oly évforduló ünneplésére készül, mely a kétezeréves egyház történetében alig fordul elő. XIII. Leó pápa e hó 20-án kezdte meg pápaságának 25. évét, s a katolikus hivek szeretete és kegyellete, mely Krisztus földi helytartójának öröméből és bújából oly meleg érdeklődéssel kér részt, ezt az egész 25. évet ünnepi, jubiláris évvé akarja avatni. És méltán.

Nagy és szent hivatás egy nemzet sorsának intézése. S a történelem pártatlan és szigorú szeme nyugszik azon, kit az isteni gondviselés népek kormányzására hívott meg. Lelkének emelkedettsége, melylyel hivatása magasztosságát mérlegelni, szívének nyugalma s ereje, melylyel szent kötelességét hiven teljesíteni akarja s tudja, népe boldogulásának, emelkedésének és dicsőségének alapja.

De mennyivel magasztosabb és fontosabb annak hivatása, ki nem *egy* nemzet földi hatalmának és boldogulásának előmozdítója, hanem az egész világ legszentebb érdekének, az örökkévaló mennyei örökségnek őre és sáfárja. — A mily magasan emelkedik az

erkölcsi erő az anyagiak fölé, annyival szárnyalja túl a pápaság tekintélye a világ minden hatalmát. A korhadó és enyészetnek kiszolgáltatott trónok, a ma még erős, holnap már szerteoszló fegyveres hadseregek, a garmadába gyűjtött, de csakhamar elkallódó kincsek között, a pápai tiarának mindig tündöklő, folyton erősbülő fénye a lelki, erkölcsi erőnek győzhetetlenségét, örökkévalóságát hirdeti. A pápaság, e tisztán erkölcsi tényezőkön nyugvó világhatalom, az emberiség körében egyik legmagasztosabb megvalósulása az isteni gondolatnak, mely a lelkek és szivek hódolatát nem a kényszerűség erejével, hanem a kegyelem szent ihletével munkálja.

E szellemi világhatalomnak viselője jubilál tehát. Huszonötödik éve immár, hogy szentséges Atyánk, XIII. Leó pápa, magasra tartja szent hitünk jelét a keresztet, s isteni kegyelemtől ihletett ajkakkal buzdítja a lelkeket, hogy e szent jel árnyékában megpihenjenek. S a bámulatos eredmények, melyeket hosszú pápasága alatt az anyaszentegyház dicsőségére elért, hangosan híjják ünnepre a katolikus egyház minden hű gyermekét.

S nem maradhatnak el az ünneplők sorából azok, kik mint a szentségi Üdvözítő különös tisztelői gyengéd érdeklődéssel figyelnek mindenre, a mi az Ur Jézus körül történik. Hisz a pápa és az Oltáriszentség közt a legbensőbb összefüggés van. Mindkettőben az isteni szeretet mélységes titkait szemlélhetjük. Krisztus urunk e két intézménye a hit alapja és erőssége. Az egyház és vallásellenes mozgalmak éle első sorban a kenyérszin alatt rejtőző s emberi ajkon nyilatkozó isteni Üdvözítő ellen irányul. — Viszont midőn a tekintély tisztelete, a pápa iránti hódolat emelkedik, ez együtt jár az Oltáriszentség tiszteletének erősbülésével, terjedésével, mint ezt a XIII. és XIX. századnak oly sok alkalma igazolja.

Kettős tehát a mi örömünk, midőn látjuk, mint buzognak a nemzetek, hogy a Szentatya jubileumát minél fényesebbé tegyék. E buzgólkodás azt sejteti, hogy az Ur Jézus szeretete újraéled a

nemzetekben, melyek az ő helytartóját a hála, szeretet és fiui ragaszkodás nyilvánításaival halmozzák el, mivel benne megtestesítve látják azt az örök erőt, mely a változó emberi vélemények közt szemmel láthatólag érvényesül, s folytonos győzelmek közt hirdeti: non praevalent, ne féljeteK, Krisztus erején a pokol kapui sem győzedelmeskednek.

Ily lelkülettel borulunk le hálát adni a mindenható isteni gondviselésnek, mely megtartotta nekünk gyöngge, törékeny testben a nagy Leó pápát, hogy jubilálva hirdethesse Jézus Krisztus dicsőségét s éleszthesse a benne bizók s őt szeretők reményét.

A folytonos áldozat.

Az emberi léleknek bámulatos ismeretére vall az egyháznak az az intézkedése, hogy az Ur Jézus életének jelentős mozzanatait kidomborítva állítja az egyházi év keretén belül a hívek szeme elé. Bámulatos ismerete ez a léleknek, mert tagadhatatlan, hogy az ember fogékonyabb az ilyen ismeretek iránt, mint az elvont igazságok iránt. Mert a míg az elvont igazságok révén csak az észnek jut szerepe, addig a másiknál érvényre jut a szív is. És ha az tisztább és eszményibb is, ez inkább emberibb, ez inkább megfelelő természetünknek. Annyira, hogy ha a lélek mozgalmait az elvont igazságok révén hozott ítéletek csendesítik is le, indító ok gyanánt e mozgalmakban mégis inkább az a másik szerepel.

Különben itt a példa. Ha elvontan, mint történelmi tény szerepeltetjük Jézus kínszenvedését, keresztáldozatát, kevesünket indít meg, bár a tépelődő vagy kételkedő léleknek nyugalmat szerez. Ellenben az a szemléltető előadás, jobban mondva emlékezés Jézus szenvedéseire a nagybőjt idején, megbolygatja a lelket. Megbolygatja, mert indulatokat támaszt benne; a részvét, a könyörület, az engesztelő szeretet indulatait.

Most már csak az a kérdés, hogy az egyház rendelkezik-e azokkal az eszközökkel, a melyeket fölhasználva, kielégítse a fölkelteK indulatokat? Mert ha nem rendelkezik, ugy hibát követne el, ha mégis fölkeltené. Csak-hogy rendelkezik. Bármilyen erős, bármilyen nagy legyen is az az indulat, melyet az Ur Jézusnak kínszenvedésére való emlékezés kelt a lélekben — az egyháznak nem kell megijednie. Kezében az eszköz, a melylyel minden fölkelteK indulatnak eleget tehet. S ez az eszköz — a mi folytonos áldozatunk: a szentmise. Igen, a szentmise az, a mely mint a keresztáldozatnak foly-

tatása, kielégíti a léleknek mindazon indulatát, melyet benne az első véres áldozatra való emlékezés támasztott...

Egyébként foglalkozhatunk vele bővebben. Mert ha bebizonyosodik a dolog igazsága, erős bizonyítékot kapunk a szentmise titkának nagysága felől is, melyet pedig lelki életünkben hathatósan használhatunk föl. — Ám lássuk.

Az bizonyos, hogy Krisztus a Keresztfán áldozatot mutatott be és pedig vérontásos áldozatot. Mert ha valaki Isten iránt való tiszteletből, szeretetből valamit megsemmisít, akár vérontással, akár vérontás nélkül, azt áldozatnak mondjuk. Így áldozott legelőször Kain és Ábel, így áldoztak a patriarchák, így a próféták... Leölt állatok vérenek párolgó gőze szállt föl Jehovához a nép bűnének engesztelésére. Jehova könyörületes kegyességének megszerzésére áldozat gyanánt... De ezek az áldozatok hatástalanok voltak, mert a mint szent Agoston mondja: «Az ó-szövetség áldozatai csupa előképek voltak: mindannyi csak hirdette előre és előképezte sokféleképen az egy áldozatot». (Contr. Faust L. 6. c. 5.) Igen, előképezte az egy áldozatot és pedig azt az áldozatot, a melyet a Kálvária hegyén mutatott be Jézus Isten haragjának kiengesztelésére, a mikor a keresztfán vérét ontotta. Valóban áldozott itt Krisztus, saját vérével áldozott helyettünk, bűneinkért Isten örökkévaló igazságosságának irántunk való könyörületes szeretetből.

Sőt tovább ment. Nagy szive és végtelen szeretete ezt az áldozatot folytonosá akarta tenni. Bántotta ugyanis ezt a szivet s ezt a szeretetet az a gondolat, hogy valaha ez az áldozat elmuljék, megszűnjék. Ezért óhajtott, hogy bemutatott áldozata ne szakítsék meg, hanem megújítsák mindennap, minden templomban mindaddig, a míg csak Krisztusban hívő él ezen a földön.

És akarata érvényesült. Érvényesült pedig akkor, a mikor rendelkező szava elhangzott a bucsuzás órájában. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre» (Luk. 22, 19.), a mikor rendelkező szava megteremtette a szentmisét. Érvényesült az ő akarata, mert a szentmisében föl van újítva Krisztus keresztáldozata, mert a szentmise lényegét tekintve, folytatása a keresztáldozatnak. Sőt ugyanegy azzal.

Mert a mint Krisztus a keresztfán magamagát áldozta föl, azonképen magamagát áldozza föl a szentmisében is. Magamagát, mert jól tudjuk hitünkben kifolyólag, hogy a kenyér és bor csak az átváltozásig marad kenyérnek és bornak az oltáron. Az átváltozáskor ugyanis Krisztus teste lesz a kenyérből és Krisztus vére a borból, a mint Krisztus mondotta: «Ez az én testem», «Ez az én vérem». (Luk. 22, 19, 20.) A miből világos, hogy az áldozat tárgya a szentmisében is ugyanaz, a mi a kereszten volt, t. i. Jézus Krisztus teste és vére.

Kérdés azonban az, hogy ha egy is a két áldozat tárgyát tekintve,

egy-e az áldozat bemutatójának személyét illetőleg? Kérdés ez annál is inkább, mert a míg a kereszten világosan Krisztus az áldozó, addig a szentmisében úgy tűnik föl, hogy az áldozó itt nem Krisztus, hanem a szent ténykedést végző pap, a ki ha nem is hangosan hallatja, de mégis elmondja e szavakat: «Ez az én testem», «Ez az én vérem».

A válasz azonban a kérdésből kiolvasható. Ha ugyanis a pap volna az áldozatot tevő személy a misében, akkor nemde e szavaknak: «Ez az én testem», «Ez az én vérem», azt kellene jelenteniök, hogy a kimondás perczétől kezdve a kenyér és bor a pap testévé s a pap vérévé változik át? Nos és így volna a dolog? Olvastuk-e, hallottuk-e csak egyszer is valahol, hogy a kenyér és a bor a pap testévé s vérévé változik át? Soha. Hanem azt tanultuk, azt olvastuk, azt számtalanszor hallottuk, hogy a kenyér Krisztus testévé, a bor Krisztus vérévé változik át. És pedig azért, mert Krisztus az áldozó s a nevében mondott szavak reá vonatkoznak. A pap szava csak visszhang a szentmisében. Visszhangja az áldozatot tevő Krisztusnak, a ki e szent titokban, a szentmise nagy titkában akarja nap-nap után újra ismételni fölséges áldozatát.

S hogy nem csalódunk, hivatkozhatunk a trienti zsinatnak határozatára, mely szerint «ugyanaz a Krisztus, a ki az utolsó vacsorán s a keresztfán magát Atyjának föláldozta, főáldozó a szentmisében is a papság szolgálatainak igénybevételével». (22. sess. 2. cap.) Ugyancsak igazunk mellett bizonyít a szentírás az a helye is, a mely Krisztust a melkizedek rendje szerint való örökös főpapnak nevezi. (Zsid. 5. r. 6. v.) Mert ha csak egyszer mutatott volna be áldozatot Krisztus, kevésbbé találóan illett volna reá az «örökös főpap» elnevezés, mint így, a mikor papjai segítségével nap-nap után ő áldozik. Még jobban és világosabban tűnik ki azonban Jézus Krisztusnak a szentmisében való áldozói személye, ha figyelemre méltatjuk szent Pál apostolnak egy mondását, mely a zsidókhöz irt levelében található. (7. rész, 23, 24, v.) E helyen ugyanis így bizonyítja az apostoli szerző az ó- és új-szövetség között való különbséget: az ószövetségben «többben lettek papokká, mivel a halál miatt meg nem maradhattak», de az újszövetségnek, «minthogy örökké megmarad, örök papsága vagyon». De hisz' az újszövetségben is több pap van s meghalnak ezek is, mint az ószövetségié, tehát ha a papok a szentmise áldozó személyei, akkor mi különbség volna e tekintetben a két szövetség között? Semmi, épen semmi. Hanem van különbség, még pedig nagy különbség, ha az újszövetség papjai nem az áldozat bemutatói, hanem Krisztusnak, az isteni áldozattevőnek hordozói, szolgálói. Ebben az esetben igaz lesz az is, hogy Krisztus áldozópapi méltóságában «örök papság vagyon». Igen, «Krisztus Urunk a főpap, a szent, az ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönzött s az egeknél fönségesebb». (Zsid. 7. r. 6. v.)

Azért írta szent Ágoston is, hogy a szentmisében Krisztus önmaga az áldozat és áldozó (Civ. Dei. 10. l. 20. c.) s ugyanezért jegyezte föl szent Cyprián, hogy «a pap az oltáron valóban, mint Krisztus helyettese működik». (Epist. 63. n. 14.)

Egy különbség azonban van a két áldozat között s ez az áldozat végrehajtásának a módja. Krisztus ugyanis a keresztfán vérontással mutatta be áldozatát, míg a szentmisében vérontás nélkül mutatja be. A lényeg itt azonban csak az, vajjon ez a különbség nem olyan fontos-e, a mely elváltoztatná a két áldozat azonosságát? Nem olyan fontos. Mert eltekintve a már eddig bizonyított azonosság fontosságától, bizonyos, hogy a szentmise-áldozat a kereształdozatnak emléke és gyakorlati alkalmazása. Már pedig, ha ez tény, a mint hogy az, akkor az áldozati cselekmény végrehajtásának módja igazán csak kisebbrendű kérdéssé alakulhat át, a melytől nem függhet a két áldozat különbözősége vagy azonossága...

Mindezeket elgondolva, érthető lesz előttünk az egyház szigorú rendelkezése, a melylyel a szentmise hallgatására kötelezi hiveit. Érteni fogjuk, mert világos, hogy az egyház Krisztus folytonos áldozatát látva a szentmisében, nem hagyhatja azt megtörténni a hivek jelenléte nélkül. De másrésről világos az is, hogy ily körülmények között a keresztény katolikusnak sem szabad valami tulságos biztatásra várni, hanem iparkodni kell keresni az alkalmat, hogy e folytonos áldozat kegyelemszerző titkait szemlélhesse s azokban részt vegyen. Mert ha a szentmise-áldozat ugyanegy a kereształdozattal, abban az esetben a kegyelet is kell hogy indítólag hasson bennünk a szentmisén való megjelenésre.

És bizonyos, hogy ez az azonosság üzte a szenteket is olyan nagy előszeretettel a szentmise hallgatására. Az a tudat, hogy a szentmisében Krisztus kereształdozatának folytatását látják. Igen, ez üzi szent Katalint, szent Terézt, szent Alajost, szent Szaniszlót, szent Imre herceget s a többi szenteket is mind a templomba szentmisét hallgatni. Igen, ez a tudat kényszerítette szent Erzsébetet arra is, hogy valahányszor szentmisét hallgatott, mindig letette királyi koronáját és ékszereit. És helyesen, mert a szentmise a kereształdozatnak folytatása lévén, jobban illik hozzá az alázatosság, önmegtagadás, mint a hiuság és kevélykedő czifraság.

Vagy azokat az ujonnan megtérített népeket, a kik 12—15 órás utat tesznek meg, hogy misére jussanak, más gondolat sarkalja? Nem bizony. Hanem sarkalja őket az, hogy a szentmise a kereszt folytatólagos áldozata, melyen részt venni épen oly kegyelemszerző, mintha az első áldozaton volnának jelen. Ezért készek 15 órás utat megtenni s ezért készek minden nehézséget legyőzni, minden akadályt elhárítani.

És természetesen ezért kell nekünk is gyakran jelen lenni a szentmisén. Különösen ez időben, a mikor a kereształdozat bemutatásának

emlékezetét üljük s a mikor a katolikus lélek amugy is gondolkozik, mi módon csökkenthetné az áldozatot tevő Krisztusnak végtelen fájdalmát? mi módon lehetne osztályosa Krisztus Urunk kínszenvedésének? Mert a szentmisén való részvétel meg fogja adni a választ. Meg fog tanítani arra, hogy mi hoz minket közelebb Krisztus áldozatot tevő szívéhez?... meg fog tanítani arra, hogy a mi magunk föláldozása a mód, a melylyel osztályosaivá lehetünk. De nemcsak megtanít, hanem példájával szinte magával ragad, hogy hasonlóképen cselekedjünk.

S ekkor örömet szerzünk Krisztusnak is. Mert neki volt kívánsága, hogy a szentmise oltárai áldozati tűzhelyek legyenek, a honnan minden lélek meggyujthassa a maga szívének áldozati lángját. Örömet szerzünk Istennek is, mert látni fogja, hogy a folytonos áldozat eredményes áldozat is.

Jeszenszky Kálmán.

~ Az oltár galambjai ~

(Első sz. áldozásra febr. 2.)

Jézusáért pár galambot
Áldozott ma Isten anyja,
Fia szent kincs, egyebe nincs...
Sem ezüstje, sem aranyja.

Fia *fény* az átok éjén
Bűn fagyában fölkelő *tűz* :
Két galambban ezt mutatja
Be a *Gyertyaszentelő Szűz*.

Hő *szerelmi* tűz az egyik,
Másika *hit* szende fénye :
Ezt hozá a menny galambja
Jézus, a föld egy reménye.

Ma is ifju sok galambot
Áldoz édes anyakarja...
Földisziti rózsalommbal
Liliommal betakarja.

Buzamagként Fia testét
Ma *először* nyújtja nekik,
Hogy erőre kelve szárnyuk
Fölrepüljön egykor égisig.

Gerle lelkek! Ide jertek!
Itt az oltár: tiszta fészek,
Ez a béke s üdv tanyája,
Itt nem érnek durva vészek.

Mert e fészket a keresztfán
Tartja hitnek pálmagallya
S a remény zöld leveléből
Van puhára rakva alja.

Kis galambok! majd sasokká
Átteremt ez angyal-étek :
S harczra szálltok, bátran álltok
Ha felétek tör a vétek.

Szivetekbe jön vezértek
A dicsőség nagy királya...
Kegysugárán kél szivárvány
S fut a csábos hab sirálya.

Föl ujonczhad! szent gyakorlat
S ima most a zsöngé fegyver,
Mely erőt ad s majd idővel
Minden ellent győzve megver.

Forr az élet, árja mélyed...
 Küzdj a vészen hűn, merészen!
 Mit az oltár gyujt ma benned:
 Ez a szent láng ne enyészsen!

Véletek küzd sas anyátok
 Diadalmas szép Nagyasszony:
 Hogy babért hős fejetekre
 Koszoruba Ő szakaszson!

Ő lesz áldott, bölcs kalauztok
 Liliomtok éber őre...
 S véle szálltok örökéggő
 Égi Gyertyaszentelőre.

Rosty Kálmán S. J.

Az első szentmise.

(Folytatás.)

Elbeszélés. Irta : Coloma L. Fordította : Fieber H.

Pepito minden pillanatban megérkezhetett és e fölött való örömét mind a két öreg a maga módja szerint fejezte ki.

Don Blas fölváltva sirt és nevetett, kis szobácskájában nyugtalanul járt föl s alá, majd azon prédikációt mondogatta, melyet öcscse első miséje alkalmával akart elmondani. Majd minduntalan kérdéseket intézett önmagához, melyek részint örömeből, részint türelmetlenségéből fakadtak, de a mellett derült kedélyét és megingathatlan nyugalmát tükrözték vissza.

Mariguita a konyhában egész sereg fazék, tepsi, tányér között foglalatzkodott, hogy az ünnepi lakomát elkészítse. Többet zsémbelt, mint máskor, de haragos arczkifejezése izgalmas örömeinek egyenes ellentéte volt, akárcsak vaspánczél lett volna arcza, mely alatt gyengéd szívének olvadozó érzelmei rejtőztek.

— Mariguita! — kiáltá már századszor a lelkész szobájából.

— Mit akarsz? — viszonzá a megszólított a konyhából.

— Miért nem készítettél a nagy tyukból valamit már ma estére Pepitónak?

— Ne ártsd magadat abba, a mihez semmi közöd.

— Jól van, drágám, hallgatok már... Az Istenért, ne izgasd föl magad. Csak azt gondoltam, hogy éhes lesz a fiu.

— Akkor harapjon az öklébe.

— Szent Isten! Ugy látszik, téged darázstejen neveltek föl.

— Téged meg mézen. Azért kotnyeleskedel mindenben.

Don Blas jobbnak látta elhallgatni, Mariguita pedig tovább tisztította a tyukot, mely azzal az édes tudattal mult ki, hogy holnap egy kántornak gyomrában fog nyughelyet találni.

— Mariguita! — szólalt meg újból bátortalanul don Blas.

— Mi bajod már megint? — mormogá az, miközben nagy erőlködéssel azon fáradozott, hogy a tyuk lábait összekösse.

— Pepito nagyon szereti a sült burgonyát. Csak azért emlitem, mert holnap délig bőjtölnie kell... a burgonyát pedig hamar el lehet készíteni.

— Hagyj már békét! Ne untass folyton annak a gyerekek a vacsorájával.

— No jól van, jól, édesem. Tégy úgy, mintha egy szót sem mondtam volna.

Nemsokára ismét bejött don Blas, kezébe tartva prédikációját.

— Tudod, mire gondoltam? Mivel a gyerek nagyon fáradt lesz, puha derékaljat tehetnél ágyába; nekem elég jó lesz a szalmazsák is.

— Látott már ilyet az ember? Sok fecsegésétől még a harangokat sem hallom. De most már hagyj nyugtot, semmi közöd ehhez!

Donna Mariguita a világ minden kincséért sem árulta volna el, hogy saját derékalját már beletette Pepito ágyába és azért neki lóczán kell majd hálnia. Bátyja lekonyult fejjel ment ki, közben azon töprenkedett, miképen is nevezhették nővérét Mariguitának, azaz békésnek, holott harciasnak kellett volna keresztelni.

Mariguita nagy munkába fogott: a tyukot töltötte. Tíz percz sem telt el, don Blas megint befordult hozzá.

— Mariguita! — szólt félénk hangon.

— Hányszor fogod még ma este nevemet kiejteni? — türelmetlenkedett donna Mariguita.

— Az ég szerelmére, hallgass rám! — folytatta aggodalmasan a pap. — Egy gondolatom támadt, mely kétségtelenül az égből jött... A jó Isten vagy szent Ferencz sugalmazhatták.

Mariguita meglepetve nézett bátyjára és a mint annak izgatottságát látta, töltelékes kezét összefogta és szemét tágra nyitva, száját nyitva feledve közeledett bátyja felé.

— A mint védőszentem képe előtt állok, hirtelen egy gondolat villant meg agyamban. Nem is tudom, hogyan jutott eszembe. Ha Pepito holnap szentmiséjében azt kérné, a miért mi tizennyolcz éven át hiába könyörgünk, Isten bizonyára meghallgatná. Igen, meg vagyok győződve, mert Isten végtelen jóságában nem tagadhatja meg az ujmisés kérését. Ez bizonyos, egészen bizonyos.

— Mire lenne jó annak a gyerekek szivét elszomorítani? — kiáltá Mariguita majdnem kétségbeesetten.

— Majd azt mondom neki, hogy mondja a szentmisét az én szándékomra, a mi végre is egyre megy és ezzel vége.

— Hátha valamit sejtene?... Szent Isten! Blas! az életébe kerülne.

— Majd megsegít az Isten és szent Ferencz fog vezérelni engem.

Mariguita ellenkezni akart, de abban a pillanatban kocsizörgés hallatszott. Mindketten az ajtóhoz siettek:

— Itt vagy, édes gyermekem!

Egy fiatal pap sietve ugrott le a kocsiról, átölelte a két öreget, keblére szoritotta őket. Alig bírtak örömmel. Végre don Blas térdre ereszkedett a várva várt ujmisés előtt.

— Térdelj le, Mariguita, térdelj le! Fiam, édes fiam, áldj meg bennünket, add első áldásodat nekünk, öregeknek.

Az ifju pap első izben emelte kezét áldásért az égre, hogy az Atya, Fiu és Szentlélek áldását leesdje az előtte térdelő öregekre.

Azután Pepito két részre metszett és gondosan becsomagolt szalagot vett elő.

— Itt van az a szalag, melylyel fölszentelésemkor ujjaimat átkötötték. Fele legyen a tied, édes nagybátyám, a fele édes nénémé.

Mariguita megragadta a szalagot és némán, könyek közt csókolgatta.

Két óra múlva don Blas elhagyta öccse szobáját és lábujjhegyen ment hálókamrájába. Mariguita az ajtónál várt reá.

— Mit mondott? — kérdé félenken.

— Megteszi.

— És nem gyanít semmit.

— Semmit. A szegény meg van arról győződve, hogy szülői meghaltak. Ki hinné, hogy ez a drága gyermek, ez az ártatlan galamb egy vad farkasnak szülötte! Majd megszakadt a szívem, a mint őt hallgattam. Maga mondta, hogy szándéka volt első szentmiséjét szülőinek lelki üdvéért fölajánlani. Oh a szülői!... Az a szent már biztosan megkapta a vértanuk jutalmát... De az az istentelen... Ha fiának első miséje nem segít rajta, akkor bűneiben fog meghalni.

Végre megérkezett az ünnepélyes nap, kedvesen és ragyogóan, mintha a tünedező éj, mely sötét palástja alatt annyi titkot, félelmet, gonoszságot takart, az elmúlt est gyötrelmeit is magával vitte volna.

A község partjához hajó közeledett, mely Ceutából jövén, az éjjeli viharban a Lisszabon felé vezető utat elvesztette. A hajó legénysége partra szállott, hogy fölkeresse a boldogságos Szűz templomát, mert a veszély rettenetes pillanatában fogadalmat tettek a hajó védőasszonyának. A hajó népe között volt egy öreg ember, a ki nem látszott hajósnak. Feje vörös kendőbe volt burkolva, fölötte szörkucsma, mely az amugy is visszataszító arcának még ellenszenvesebb alakot kölcsönzött. Rongyos kabát fődte testét, durva gyapjuból készült sárgacsikos nadrág lábszárait; sajátságos biczegett, a mi jellemzi mindazokat, a kik még csak rövid ideje viselik a láblékokat. Rend-

kivül fáradtnak látszott; összezsapzott haján és ősz szakállán friss vérnyomok látszottak.

A legénység a part közelében álló templom felé tartott, nyomában gyermekcsereg tolongott. Épen ebben a pillanatban szállt le don Blas a szószékről, miután befejezte beszédét, melyet folyton könyeivel és zokogásával szakított meg. Donna Mariguita az első sorban térdelt fekete selyemruhában csipkegallérral és bársony fejdíszszel, melyek csak nagyhéten szoktak előkerülni szekrényéből.

Az ujmisést a Credót énekelte. Jobbján nagybátyja, balján az esperes szolgáltak neki. De a fiatal papra nézve mindez nem létezett; érezte, hogy közelít a pillanat, melyben először fogja az Ur Jézust kezében tartani. Titkos félelem szállta meg, mint az angyalokat, a kik Isten színe előtt félelmükben arcukat szárnyaikkal fődik be. Fejét lehajtotta a márványoltárra, mely a vértanu ereklyéjét rejtette és melynek arra kellett őt tanítani, hogy életét föl kell áldoznia az egyházért, pápáért, királyért. Kezét összekulcsolta, lehajtotta fejét és mozdulatlanul, lezárt szemmel állott; az ujmisést első miséjében kérésének meghallgatásáért imádkozott. Itt volt a pillanat, melyben az isteni gondviselésnek titokteljes kérését előadta, mely tizennyolcz hosszú éven át a két jó öregnek folytonos gondja volt.

Don Blas is összekulcsolta kezét, lehorgasztotta fejét, donna Mariguita pedig kezébe temette arcát. Mindketten visszafojtott lélekzettel térdeltek, mintha attól tartottak volna, hogy hirtelen eliramlik az a pillanat, melytől ők végtelen sokat reméltek. Végre Pepito széttárta összekulcsolt kezét és elmondta azt a gyönyörű imát, melyet az egyház a szeretet és részvét palástjaként borít élő és elhalt gyermekeire.

Hirtelen tompa moraj hallatszott a templom hátuljáról; a hajótöröttek letérdeltek és ugyanabban a pillanatban feje felé kapott és eszméletlenül rogyott össze az öreg, a ki velük jött. Négyen fölemelték őt és a helység kórházába vitték. Az egész eseményt a hiveknek csak kis része vette észre.

A mise után következett az ujmisést áldása, hálaadása, az ismerősök jókívánata, két óra múlva pedig don Blas asztalánál ültek; jobbra az esperes, balra a nagybátyja, az ujmisést szemben a kórház orvosa és három pap. Donna Mariguita egy szegény asszony segítségével hordta föl azt, a mit konyhaművészeti tudásából és keservesen megtakarított filléreiből előteremthetett. Don Blas szokatlanul jókedvű, izgatott és boldog volt; minden erejével azon volt, hogy vendégeit mulattassa és azt vélte, hogy házigazda szerepét nem töltené be kellően, ha vendégeinek gyomrát túl nem terhelné, azért folyton kínálta vendégeit. Az ebéd végéhez közeledett, midőn Mariguita leirhatatlan örömmel és megelégedéssel a kórház főnöknőjének ajándékát hozta föl. Fehér bárány volt, majdnem természetes nagyságban, cukorból és mandulából; szeme, szája, lába, farka csokoládéból készült;

czukros gyümölcsessel volt körítve, mellső lábai közt kelyhet tartott, melyből czukorostya emelkedett ki, mellette vörös zászlócska lengett e fölirattal: Ecce Agnus Dei, ime az Isten Báránya.

Mindnyájan elragadtatva bámulták e jelképes alkotást. Az esperes pohárköszöntőt mondott a főnöknőre.

Váratlanul egy férfiú lépett be és a lelkész után kérdezősködött. A kórház küldötte volt, a ki arról értesítette őt, hogy egy szegény haldokló gyónni szeretne. Don Blas letéve félig üritett poharát, fölemelkedett azon gyorsasággal és szent buzgalommal, melylyel a jó pap mindent ott hagy, ha arról van szó, hogy egy léleknek segítségére legyen. De öcsce megelőzte.

— Maradjon csak, édes bátyám és engedje meg, hogy én mehessek. Püspököm megadta a fölhatalmazást, hogy gyóntathassak. Engedje meg, hogy már ma megkezdhessem törleszteni azon adósságomat, melylyel önnek tartozom.

Don Blas pillanatig habozni látszott, azonban az esperes is kérte, mire a jó öreg leült és odaszólt öcscsének oly hangon, mely mindenkinek szemébe könnyet csalt:

— Menj, fiam, menj! Tanulj meg a lelkek rabszolgája lenni Jézus Krisztusért!

Az ifju pap megérkezett a kórházba azon keskeny uton, mely azt a lelkész házával összekötötte. Alacsony, kis szobában, szalmazsákon feküdt az öreg, a ki a templomban összerogyott. Nagy seb tátongott a fején. A dühöngő vihar alkalmával fejen találta a hajóárbocz, melynek egy része fejébe és agyvelejébe hatolt. Bár az orvos eltávolította, de kimondta, hogy ha öntudatra jut is, csak néhány órát élhet. Midőn a sebesült magához tért, első kívánsága volt, hogy gyóntatót hívjanak.

Az ifju pap megrendülve állt a félelmetes látvány előtt; egész testét ideges reszketés fogta el. A félénk ifju sohasem látott még vért folyni, sohasem tekintett még másnak lelkébe, hanem most először látott életében vérző sebet és egyuttal a haldokló sötét tekintetében megpillantotta azt a sebet, melyet a bánat ejtett. A sebesült aggódva szegezte tekintetét az ajtóra és a mint a papot meglátta, elfojtott hangon mormolta:

— Tisztelendő ur, bűnöm végtelen nagy!

— Kedves testvérem, végtelen az Isten irgalma — viszonzá a pap szívből fakadó hangon.

A haldokló szeméből föltartóztathatlanul patakzottak a könnyek. Hasztalan kísérelte meg öreg, fáradt kezét megmozdítani, hogy jeléül mellét verje. A pap föléje hajolt és vigasztalta; karját feje alá tette és gyengéden föl emelte; züllött, véres feje, mely olyannak látszott, mintha a vérpadról hozták volna, a pap ártatlan keblére hanyatlott. Egy óra hosszat tartott a gyónás,

melyet gyakran fájdalmas nyögés és halálhörgés szakított meg és tett érthetetlenné, de forró könnyei hangosan tanuskodtak őszinteségéről. Végre a pap fölemelte jobbját, a nélkül, hogy bal kezét kivonta volna a haldokló feje alól és első ízben rebegte el a föloldozás szavait. A haldokló megkönynyebbülten sóhajtott föl és hosszabb ideig mozdulatlan maradt. Azután föl akart emelkedni; érthetetlen szavakat mormolt; szemét, száját tágra nyitotta, feje előre hanyatlott és a pap ruháján végig ömlött a haldokló vére.

A lelkész látta, hogy a sebesült kiszenvedett; szeliden lebocsátotta szegényes fekvőhelyére; üvegesedő szemét lefogta, majd letérdelt és hosszú imába merült. Végre fölemelkedett és kifelé indult; azonban szíve érthetetlen ösztönzésére visszafordult, összekulcsolta a halott piszkos, dagadt kezét és megcsókolta.

Midőn a szobából kilépett, már este volt, az irgalmas nővér az ajtóban várta és kérdé:

— Hogy van a sebesült?

— Mint jámbor keresztény halt meg.

— Hála Istennek — mondá a nővér és egy összehajtogatott iratot adott át.

— Legyen kegyes ezen iratot don Blasnak átadni. A szerencsétlennek utlevele, az egyedüli irat, a melyet nála találtunk. Benne lesz a neve és be lehet írni a halottak könyvébe. Ma 11 órakor hozták és holnap fogjuk temetni.

A pap, meg sem nézve az iratot, zsebretette és mélyen meghatva tért haza. Az iratot átadta nagybátyjának. Az épen íróasztalánál ült és breviáriumát imádkozta. Pepito jól tudta, mennyire nem szereti nagybátyja, ha ilyenkor zavarják, azért röviden csak annyit jegyzett meg, hogy az öreg töredelmesen halt meg. Miután átadta az iratot, szobájába ment.

Don Blas befejezte imáját, becsukta óriásnagy, borjubőrökötésű breviáriumát. Azután elővette jegyzékét, hogy a halott nevét bevezesse. A piszkos papírt szétvette és a lámpa felé tartotta.

— Szent szűz Anyám! — kiáltá és ijedten ejtette ki az iratot kezéből.

Kezével fejéhez kapott, azután sokáig mozdulatlanul maradt. Szeme majd kimeredt üregéből, ajka elhalványult, majdnem kétségbeesetten mormolta:

— Dicsőséges Anyám... védő szentem... szent Ferencz!...

Ismét felvette a piszkos és gyűrődött papirost és újra meg újra átolvasta. Közönséges utlevél volt, melyen a következő volt írva:

«Joper Lajos József különös kegyelemből a csutai fegyházból elbocsáttatott.»

Don Blas remegve fölkelte és eltolta a tolózarat; majd ismét megállt és egy óra hosszat mozdulatlanul merengett. Szemét arra a névre meresztette,

mely remegésbe hozta szívének minden rostját. Mert Joper Lajos Pepitó atyja volt, az az istentelen gonosztevő, a ki feleségét meggyilkolta és gyermekét elhagyva, egy könnyelmű teremtéssel megszökött, a kit azonban az igazság bosszuló karja utólért, élethossziglan tartó kényszermunkára ítelt és Ceuta fegyházába zárt. Ő volt az, a kit a jólelkű pap évenként meglátogatott és anyagi segítségben részesített, a mit a szemérmetlen gonosztevő elfogadott, de lelki segítségét mindig visszautasította. Ő volt az a bűnös, a kinek megtéréséért a két öreg éveken át imádkozott. Ez volt az a nagy titok, a mit ők az ártatlan gyermek javára, szivökbe temettek, mely ott izzó parázként égett, de a melyet senkinek el nem árultak.

Most belátta a jó öreg, hogy a Gondviselés keze minden utat irányít és minden barázdát elsimit. Különös kegyelem megnyitotta a gonosztevő börtönének ajtaját, melynek sirjává kellett volna lenni. A vihar partra vetette, a seb halálát okozta és Isten különös rendelése folytán fia volt az, a kinek bűnét meggyóna és fiának tiszta keze oldozta föl nagy bűné alól.

Don Blas egész testében remegett. Az ártatlan fiu nem is sejtette, hogy az a gyilkos, a kinek ő a menny ajtaját feltárta, saját atyja volt. Don Blas kezében tartotta a rettenetes titok egyetlen kulcsát; nála volt és ha akarja, örökre eltüntetheti az emberek szeme elől.

Az öreg nem habozott: hirtelen becsukta a kórház halotti jegyzékét anélkül, hogy a halott nevét bejegyezte volna.

— Az első szentmise kegyelme! szent Ferencz közbenjárásának eredménye!

Felvéve az iratot, a gyertya lángja fölé tartotta és egy pillanat alatt hamuvá égette. A törődött aggot elhagyta ereje; térdre esve megtört hangon rebegte:

— Most bocsásd el Uram szolgádat!

A gonosztevő atya lelke és az ártatlan fiu becsülete meg volt mentve. Ez volt az első szentmise kegyelme!

Verbum supernum prodiens.

Az Istent tükröző Ige,
Kiben nincs változás, homály,
A föld göröngyin tündökölt,
S már élte alkonyára vár.

Kit Ő szeretni oktata,
Eladta őt, elárulá:
Bár annak is szívét adá,
Ki őt szeretni oktató.

Halálra szánva, éltet ad,
Élet, halál — kettős titok;
De ő kettős valónkba hat,
S a titkok fátyla foszlik ott.

Testet vőn, hogy testvér legyen,
S hogy étkünk, ád szent áldomást;
Meggalt, hogy adjon életet,
S föltámadt, hogy föltámadást!

Oh megvilágító Titok,
Kivel szívünk a mennybe tör:
Gyarló százezrek mindene,
Kiket száz sajtó baj gyötör.

Te fölséges Három személy,
Neked hozsanna, glória;
Magasztaljon minden, mi él,
És minden szentnek szent kara. Amen.

Latinból fordította: *Nagyfalusi Lajos.*

Krisztus követése.

(*P. Boone S. P.*: «Manuel du directeur»-je után.)

Veni, sequere me.

Jöjj, kövess engem! (Luk. 18.)

Az egyik főok, a miért Isten Fia ember fiává akart lenni, s leszállott dicsősége trónjáról, az volt, hogy példánk akart lenni cselekvésünkben. «A mi Urunk — mondja szent Ágoston — az örökkévalóságból a legalkalmasabb időt választá ki földre jövetelére. Jött, hogy természetünket fölvegye s az embereket szóval és példával tanítsa, s tanításával üdvösségük munkálásában segítségükre legyen.» Említésre méltó továbbá, a mit a Szentírás mond, t. i. hogy Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, de azért nem kell azt gondolnunk, Isten csak azért teremté így, hogy legyen képéhez hasonló tény, hanem az Írás többet akar mondani, t. i. hogy Isten azt akarta, legyen hozzá hasonló tény cselekedeteiben és erkölcsében, valóságos képmása legyen az ember jóságának, cselekedeteinek, isteni életének követése által, mint ezt Jézus Krisztus maga is kifejezi: «Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes». (Máté 5.)

Egyetlen igazság sem ismétlődik annyiszor a Szentírásban, mint ez. Az Atya a Tábor hegyén e szavakat hallatta: «Ez az én szerelmes Fiam, kiben nekem kedvem telik, őt hallgassátok», higgyetek neki s kövessétek őt! (Máté 17, 5.) Jézus Krisztus pedig így szólt apostolaihoz: «Ti engem Mesternek és Urnak hittok és jól mondjátok, mert az vagyok», azért jártam elő jó példával, «hogy ti is úgy cselekedjétek». (János 13, 13.) Más alkalommal pedig azt mondá: «Én vagyok az út»; a Szentatyák úgy magyarázzák: «Én vagyok az út, melyen haladnotok kell, ha boldogságtokat el akarjátok érni, utánam kell jönnötök, követnetek kell engem, hogy örök boldogságtokat elnyerjétek».

Az ember utas, útja vége a bűnbe szakad — mondja szent Ágoston — a cél, mit el kell érnie: Isten; és a mi Urunk Jézus Krisztus az egyetlen út, melyen haladnunk kell, hogy Istenhez érjünk, mert ő Isten és ember.¹

Az apostolok fejedelme a keresztényeket tanítván, így szólt hozzájuk: «Jézus Krisztus szenvedett érettünk és példát adott, hogy nyomdokain

¹ Homini est iter ad Deum, per Deum et hominem. Lib. XI. de civit. c. 2.

haladjunk».¹ A nemzetek apostola pedig ezt mondja: «Isten minden embert meggyőzött hasonlithatatlan szeretetéről, mert Krisztus kegyelme minden emberen látható s e kegyelem megtanít minket arra, hogy «lemondván az istentelenségről és a világi kívánságokról, józanul, igazán és ájtatosan éljünk e világon, várván a boldog reménységet és a nagy Isten, a mi üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőségének eljövételét». (Tit. 2, 12.)

Jézus eljövetele előtt az emberek tudatlanok voltak, szemüket homály fődte, rossz utakra tévedtek és minden lépésnél megbotlottak. De jött a mi Urunk Jézus Krisztus, megmutatta az utat, melyen kaladniok kell, megtanította őket, hogy a bűn utját az üdvösség ösvényétől megkülönböztessék, etöttük járt, vezette őket.

Ugyancsak szent Pál mondja egy másik helyen: «A mint vettétek az Ur Jézus Krisztust, a szerint járjatok». (Kolossz. 2, 6.) Azt mondja: Hagyjatok föl a haraggal, keserőséggel, gonoszsággal, rágalmazással. Vetkőzzétek le a régi embert és öltözzetek föl újból azon természetbe, melyet a Teremtő alkotott, s mely a bűn által beszennyeztetett. Az egyház titokzatos testéről beszélvén, így szól az efezusiakhoz: «Ezt mondom azért és kérve-kérlek az Ur előtt, hogy többé ne járjatok úgy, mint a pogányok járnak elméjük hiuságában... Ti pedig nem így tanultátok a Jézus Krisztust, ha mégis őt hallgattátok és általa vagytok tanítva, a mint az igazság Jézusban vagyon; melynél fogva le kell vetnetek az előbbi élet szerint való embert, ki romlandó a vétkező kívánságok szerint. Hogy ujuljatok meg lelketekben és elmétekben és öltözzetek új emberré, ki Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben. (Efez. 4, 17.)

«Mint az, ki föl van öltözve — mondja szent Tamás — nem láthat mást, mint ruháját, szent Pál is azt óhajtja, hogy Jézus Krisztusban legyen testünk és lelkünk felöltözve. Ne jelenjünk meg saját gondolatainkban, szavainkban és cselekedeteinkben, melyek nem tiszták és a régi Ádámra emlékeztetnek, hanem Jézus Krisztus szentségében és tökéletességében; és mint az apostol mondja: «növekedjünk mindenestül ő benne». (Efez. 4, 15.)

«Szövetnek lábaimnak a te megtestesült «igéd» — mondja szent Dávid — és világosság ösvényeimnek». (Zsolt, 118, 105.) Szent Bonaventura, a doctor seraphicus, ezt így fejtegeti: A meggyújtott szövetnek oly világosság, mely visszatükrözi a Fiunak istenségét, emberségében a földön; a mi életünk az út, melyen haladunk, tudatlanságunk a sötétség. Jézus Krisztus lámpával vezet minket a sötétségben, a keresztény követi őt, hiven jár nyomdokában, melyet példájával mutatott. Megmutatta emberségét azon fényben, a melyet istenségével való egyesülése folytán nyert! mint magasan lobogó fáklyát emeli föl emberségét, hogy hittel kövessük. Menjünk hát e világosság után, kövessük nyomdokait».

¹ I. Epist. M. 21.

Ezt a részt nisszai szent Gergely gyönyörű gondolatával fejezzük be;¹ azt mondja, iparkodjék mindenki megalkotni magában a mi Urunk, Üdvözítőnk képét, mint a hogy ő tökéletes képemása az Atyának s ezért gyakran elmélkedjünk fölötte, jegyezzük meg isteni eszményképünk minden vonását, hogy szívünkbe véshessük. Lássuk most az okokat, melyek erre készítetnek.

1. Az első ok a szeretet. A ki szeret, minden gondolatával, szavával, cselekedetével átadja magát szeretete tárgyának. Nem él önmagában, hanem egy más lény él ő benne, úgy, hogy ha az Ur Jézust szereti, tökéletes hódolattal kell mondania: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem» (Gal. 2, 20.), mert szeretetem arra indít, hogy úgy éljek, a mint ő élt, s cselekedeteimben, a mint csak lehetséges, hozzá hasonló legyek».

A szeretet nagyrabecsüli a szeretett lény tetteit; szereti beszédmodorát, viselkedését, társalgását stb. «Hanem a legtökéletesebb és legkeresztényibb mód annak kimutatására, hogy szeretünk és nagyrabecsülünk valakit, az, ha követjük őt» — mondja Lactantius. — «A ki azt mondja, hogy ő benne lakik, neki is úgy kell járnia, mint ő járt» — írja a szeretet tanítványa. (I. Ján. lev. 2, 6.)

2. A második ok az ember tökéletessége. Az ember tökéletessége Krisztus követésében áll, mert a tökéletesség Istennel való hasonlatosság. Szent Dionysius (Dénés) e tárgyról így nyilatkozik: Isten akarata volt, hogy minden embert megváltson s a tökéletesség bizonyos fokára emeljen, észt és akaratot adjon neki. De az üdvösség nem munkálódhatik, a tökéletesség nem fokozódhatik, ha az ember nem törekszik az Istennel való egyesülésre és hozzá hasonlatosságra.² Más helyen meg azt mondja, hogy az angyalok a legkiválóbb teremtmények, mert sokkal több kegyelmet nyernek Istentől és jobban hasonlítanak Istenhez. «A mennyei karok — mondja tovább — nagyobb közösségben vannak Istennel, mint mi, mivel nincsenek érzékekhez kötve és értelmük is magasabb, mint a mienk. Ez azért van így, mivel e szellemi lények szünet nélkül arra törekszenek, hogy értelmök minél hasonlóbb legyen Istenhez, s így többet és figyelmesebben foglalkoznak isteni eszményképükkel és a szeretet égő lángadozásával közelednek hozzá, hogy végső céljukat, az Istenhez való minél tökéletesebb hasonlatosságot elérjék. Ennélfogva igazságos, hogy Isten bőségesebben áraszsa rájuk kegyelmeit, ezért vannak közvetlenül egyesülve Istennel; szeretetük ereje és melegsége emeli föl őket Isten elé, tiszta, világos lesz a látásuk, hogy tökéletesek legyenek, isteni életet éljenek.³

Tehát a tökéletesség az Istennel való hasonlóságban áll. Ennek igaz-

¹ Lib. de Perf. Christ. forma.

² Eccl. Hier. c. 1.

³ De Cod. Hier. c. 4.

sága világos; Isten végtelenül tökéletes, lehetetlen tehát, hogy tökéletesség nélkül hozzá hasonlók legyünk, a mint lehetetlen a fehér színhez hasonlítani azt, a mi nem fehér. És ha ez minden teremtményre nézve igaz, még inkább igaz az emberre, mivelhogy Isten képmása. A kép tökéletessége nem a színek merész rajzolásában és az arányosság helyességében áll, hanem a tárgynak természetes visszatükröztetésében; tehát az embernek az a tökéletessége, hogy Istent önmagán kifejezi, Jézus Krisztushoz hasonlít mert Jézus azonkívül, hogy valóságos Isten — mint a Szentírás mondja — az Atyának valóságos képe, a melyre az embert is alkotá. A mi Urunk Jézus Krisztus azért jött le a földre, hogy megmutassa az embereknek, mit cselekedett az Isten, hogy az embereket követésére bírja, s megmutassa azt is, hogy e követés az Istenségnek igazi képe.

3. Nemcsak az ember tökéletessége, hogy Krisztust kövesse, hanem a valódi keresztény szellem is Krisztus követésére vezet. Nisszai szent Gergely ezen igazságról elmélkedvén, a többek közt ezt mondja: «A keresztény hogy e név viselésére méltó legyen, minden szavát, cselekedetét úgy irányozza, hogy Jézuséhoz hasonló legyen, másképen bitorolja nevét.»¹ Aztán így nyilatkozik: «Mit tegyen a keresztény, hogy ezen dicsőséges nevet megérdemelje? Természetesen arra kell törekednie, hogy gondolataiban, szavaiban, cselekedeteiben hasonló legyen Jézus Krisztushoz, mert e hasonlóság a cél, mit elérni tartozik.

Szent Pál a galatabelieket a keresztények kötelességeire tanítván, mondá nekik: «A kik Krisztusban vagytok megkeresztelve, mindnyájan Krisztusba öltöztetek», vagyis megigértétek a keresztségben, hogy Jézus tanítását, példáját, cselekedeteit követitek és lelkében éltek. (Gal. 3, 27.) Ennek hirdetésére és terjesztésére alapította Jézus Krisztus az anyaszentegyházat — folytatja tovább az apostol — és benne «némelyeket apostolul adott, némelyeket pedig prófétául, másokat evangelistául, másokat pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek teljes kiképzésére, a szolgálat munkájára, Krisztus testének épülésére; mignem mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia ismeretének egységére, tökéletes férfikort érvén, Krisztus teljes korának mértéke szerint».² És az anyaszentegyház, a mi jó anyánk, karjaiba ölel, bölcs tanácsaival oktat, a szentségekkel táplál minket, gondoskodik rólunk, hogy Jézus Krisztus bennünk kiformalódjék (Gal. 4, 19.), hogy bevésse szívünkbe Jézus alázatosságát, türelmét, engedelmisségét, szeretetét, hogy erényeinek méltó követése által gyermekei legyünk a mennyei Atyának.

Mindez pedig azért van így, mert a mi Urunk Jézus Krisztus a kereszténység szellemének kutfeje, mert életében, szavaiban, minden cselekedeté-

¹ De Perf. Christ. forma.

² Efez. 4, 12.

ben jó példával jár előttünk. Világos tehát, hogy minél inkább hasonlítunk hozzá, annál jobban megerősödünk az ő szellemében; és mivel Jézus szelleme az üdvösség szelleme, azért a ki tökéletesen követi őt, az üdvösség útján van s örök boldogságáról egészen biztos lehet. «A kiket eleve ismert — mondja az apostol — eleve is elrendelte azokat, hogy hasonlókká legyenek az ő Fia ábrázatához, s így ő elsősülött legyen a sok atyafiak között.» (Rom. 8, 29.) Ezért mondja szent Pál: «kiben ti is hívén, meg vagytok pecsételve az ígéret Szentlelkével». A kiválasztottak jobban meg vannak pecsételve, az erények mélyebben vannak bennök bevésve, biztosabban eljutnak az örök boldogságba, mert a predesztináció alapja a Krisztussal való hasonlóságban van.

Szent János a titkos jelenések könyvében elmondja, hogy az Isten jobbán egy kívül-belül teleirt könyvet látott; ez a könyv — mondja szent Hilarius — Jézus Krisztus.¹ E könyv kívül-belül tele van írva, belül, hogy megmutassa a mi Urunk isteni tökéletességét, kívül emberségével van diszitve. Ez azon könyv, melyet a predesztináltak (tökéletességre törekvő lelkek) olvasnak és folyton tanulmányoznak. Belőle tanulják az alázatosságot, türelmet, szegénységet, engedelmességet, imádságot és más erényeket. Oh! mily okossá s bölcsesé teszi ezen olvasmány az embert.

4. Krisztus követése szivünkből jöjjön és abból a vágyból származzék, hogy Jézusnak tessünk. Ugy leszünk előtte kedvesek, ha cselekedeteit nagyra becsüljük, példaképünknek választjuk s a legnagyobb örömet érezzük azért, hogy ily tökéletes példaképünk van; gyengéd szeretettel viselkedünk iránta. Szivből megköszönjük, hogy alávetette magát a halandóságnak, szegénynyé és elhagyatottá akart lenni, s hogy megmutatta nekünk az eszközöket, melyek tökéletességünk, boldogságunk elérésére vezetnek.

Krisztus követése általános legyen, azaz bensőnkben és külső viseletünkben, testben és lélekben, gondolatban, szóban, cselekedetben, mindenben kövessük őt. Tartsuk mindig szemünk előtt ezt az isteni példaképet, hogy jól megértsük minden tettét s ez a megértés szolgáljon a mi tetteink mértékéül.

«Légy mindig szemünk előtt, Isten Fia, Jézus Krisztus — mondja szent Bonaventura — hogy életünkben, erénygyakorlatainkban, s minden nemes törekvésünkben példaképül vehessünk.» Állítsuk magunk elé cselekvése módját, beszédmodorát, melylyel az emberekkel társalgott, szelidségét, melylyel apostolait vezérelte, az étkezésben való mértékletességét, szeretetét a szegények iránt, s ez mind példa legyen előttünk. Jézus nem vetett meg senkit, nem undorodott senki bajától, még a belpoklostól sem és nem hizelkedett a gazdagoknak. Mennyire megkönnyíti világi gondjainkat, ha

¹ Praef. in Psalm.

életét mindig példaképül vesszük! Mennyire különbözik eljárása a világ sokféle fondorlataitól! Élete csupa önmegtagadás és minő türelmességgel viselte szenvedéseit, mily szelidség sugárzik ki szemeiből, mily kedves minden feleletében! Nem fizette a rosszat rosszal vissza, nem illetett a megbántásokért senkit keserű szavakkal s alázatosan, szeliden szólott a gonoszak ellen való harczában. Csak azért született, hogy meghaljon az emberekért s így üdvösségüket biztosítsa.

Meggondolván tehát életének minden körülményeit, azon buzgókodjunk, hogy magunkat minden beszédünkben, cselekedetünkben, harczainkban vagy nyugalomunkban hozzá hasonlóvá tegyük; akár egyedül, akár társaságban vagyunk, mindig példaképünket szemléljük!*

A jegyes az Oltáriszentségben.

Ott, hol a mennybolt a földdel találkozik, van a látás határa: s ott, hol az ég a földdel találkozik, van az én szeretetem határa. Határa erről a földről, melynek ott van vége, onnan az égről, melynek ott van kezdete. Midőn enyéimet szerettem, mindvégig szerettem őket. Mindvégig, mindvégig, jobban már nem szerethettem. Messze volnék testednek, ha érzékeiddel el nem érnél; nem volnék egészen tied, ha érzékeid nem birnának. Tied vagyok egészen!

Nyujtsd ki kezedet, érintheted testemet, nyisd föl szemeidet, nézz reám és lásd testemet. Édes jó lélek, a te Jézusodból hiányzana valami, nem volna egész az a te Jézusod, ha nem volna neked Oltáriszentséged. Gondolhatod-e te a te jó Jézusodat tökéletes szeretetűnek, hogy látja, mint epednek utána s ő előlük az egekbe zárkózik, hogyan kívánják őt s ő nem mutatja magát, keresik s kitér előlük; milliók szíve cseng feléje, lelke tárul ki elébe s ő a szerető lelkeket sajnálná bár, biztatná ugyan, de mégis azt felelné, várjatok majd aztán. Nem, ez a Jézus nem volna az, a kit ti szüzeim szerettek. Ez a Jézus egy dicső Isten lehetne egyfelől, de hiányzana belőle a tökéletes ember. Én a tietek vagyok. Minden képzeletnél jobb és minden sejtelemnél is jobb. Tied vagyok egészen s akarom is, hogy tied legyek, csodálatos módon. Isten vagyok, mindenhatóság áll rendelkezésemre: ember vagyok, emberi vágyaim s szeretetem vezetnek; s az emberi vágyak, az emberi testvéresedés legkivált veletek a szüzekkel való jegyviszony segítségével vette az isteni mindenhatóságot, megalkottam e kettővel az Oltáriszentséget s boldog vagyok, mert ime én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig. Veled vagyok, nemcsak lélekkel lelked s testedben lakozva, nemcsak szeretetemmel, istenségemmel, veled én édes testem, véremmel.

Ünnepi hangulat boldogságával temetkezik el lelkem a boldog éjszaka

szent emlékében. Akkor volt, midőn halandó testben az utolsó estét töltötted a földön. Testvéri lakomát ültél. Szeretetteid körében végrendelkeztél. Fájt a szived elválni tőlünk. A szeretet leleményessége segített. Bőkezű, isteni volt a hagyaték, mert Isten volt a végrendelkező. Távoztál, de itt maradtál. Elmentél és velünk vagy. A válás után hátrahagyta magadat. Nem azt adta, a mit bírsz, *azt adta, a ki és a mi vagy*. Oh szent találkozás! Első találkozása ez Jézusnak a szűzzel. Oh én is azt adtam, Uram neked, nemcsak a mit bírok, hanem azt, a ki és a mi vagyok. Mint olvadnak egybe személyeink. Szemben állunk egymással; egymást szeretjük, egymást kívánjuk, egymásnak adjuk magunkat s ebben a birtoklásban megnyugszunk boldogságban. Szentséges kezeidbe vetted a kenyeret, égre emelvén szemeidet s az Atyának hálákat adván, megáldottad azt, megtöréd, szétosztád, mondván: Ez az én testem, mely érettetek adatik; azután kezeidbe vevéd a kelyhet borral, ugyancsak hálákat adván, megáldottad azt is és tanítványaidnak nyujtád e szavakkal: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, a hitnek titka, mely érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatjára.

Valahányszor ezt cselekszitek, az én emlékezetemre cselekedjete. Oh boldog est, szent környezet, égi ihletség, szent titkok, az Oltáriszentség születése, szent és édes emlékek, kegyes örökség, isteni hagyomány. Oh szólj nekem, Uram, sokat és édeset az Oltáriszentségről, mondd el mindazt, a mit tudsz felőle s én hallgatlak figyelmesen; oh szeretet csodatevő mestere. Szálljon az idő, muljék az élet, én hallgatlak halálig, csöndesen, figyelmesen; jöjj, zárkózzunk be lelkeinkbe, maradjunk magunkra, mert a világ végeig sem mondhatod el mindazt, mi az Oltáriszentség.

A világ végeig sem mondhatnám el, tapasztalnod kell azt, mi az Oltáriszentség! Szólok neked, de nem mindenről, elmondok, de nem mindent, tanítlak, de most csak kevésre, csak arra, a mi a szüzi erénnyel legközelebbi vonatkozásban áll. A többit ott, a hova meghivlak, az oltár zsázmolyánál, midőn imádasz, azután a szentmisén, és midőn testestől-lelkestől egymásba elmerülünk csöndesen, édesen, sokáig a szentáldozásban.

A jegyes ittléte.

Az Oltáriszentség a te jegyesi életednek gyakorlati valósága. A szüzek számára én az Oltáriszentségben élek. Itt akarom a szeretetedet elfogadni s az én szeretetemet veled éreztetni. Itt akarok veled találkozni, társalogni, érted áldozat lenni és veled egyesülni. Mind az, a mi a jegyesi életnek velejéhez és gyönyöréhez tartozik, itt mint középpontban egyesül, mert az Oltáriszentség én vagyok. Mindenki számára jelen vagyok én itt, szegénynek, gazdagnak, üldözöttnek, szomorúnak, boldognak, gyermeknek, hitvesnek, özvegynek,

szűznek; bűnösnek, szentnek: de mindenki számára ugyanazzal a hatással, szeretettel. Mindenkinek úgy, mint a manna, saját izlése szerint. Miként a ragyogó napnak fénye, midőn a földre leszáll egyugyanaz marad, de a feketének fekete színt, a pirosnak pirosat, a fehérnek fehér színt, szóval mindennek a neki megfelelő színű világitást adja: úgy én is az Oltáriszentségben a gonoszok kárhozatára, a bűnbánónak vigasztalására vagyok jelen; a tudósnak tudós, a irálynak király, az én szűzi jegyeseimnek, mint szerető jegyese. Ki mit keres, azt meg is találja bennem, te jegyeseidet keresed, azt szeretted az Oltáriszentségben, meg is találod, mint jegyeseidet, telve szeretettel, telve jóssággal, telve mindazon tulajdonságokkal, melyeket én isteni jegyeseid bírok. Bármit tudsz, kívánsz és bírsz, szerető viszonyunkban azt bennem, Oltáriszentségben, mind megled. Im itt vagyok, mint a te szived szeretettje és királya, mint vágyaidnak tárgya, mint lelkednek élvezete, itt egészen, számodra és tied.

Örömtől ragyog lelkennek szeme, ha látlak, vagy ha csak tudlak, jelenvalónak, itt közelemben, ezen a földön, abban a helységben, a melyben lakom, hogy itt vagy előttem, hozzád közeledhetem, mondhatom, elmegyek az én Jézusomhoz, meglátogatom, nézem, gyönyörködöm benne; kifeszítem lelkemet előtted, hogy beragyogtass verőfényeddel, átmelengess kisugárzó szereteteddel. Egy középpontot tudok e földön, e körül mozog az én életem; egy napom van, e körül vezet pályafutásom, egy szeretettem, a ki körül lengenek gondolataim és vágyaim, te vagy az Jézus, az Oltáriszentségben!

Jegyeseim, az égben egy király lakik, egy boldog király, ki ott szeretettje s imádatja magát; fénye boldogság, pompája gyönyör, trónja szeretet, arca irgalom, jogara a szentség, koronája az örökkévalóság. Mig ő az égiek szemeiből el nem tűnik, a mennyet el nem hagyja, nem leli helyét ott, mintha szűk volna neki a fénynek birodalma. Ismered ezt a királyt, a ki a szeretetnek soha nem nyugvó vándora. A te édes Jézusod nem maradhat távol tőletek, mert sokan vannak a földön, kik szeretik őt, kiket ő szeret. Utra kívánok szállni, a magas égből a messze földre. Szövetséget kötöttem, a melylyel hatalmat adtam, hogy szeretőim maguk közé leparancsoljanak. Ah, hisz égnek a vágytól utánatok, oh szerető jegyeseim. A miséző pap kezei közé akarok bocsátkozni s lelkem szinte türelmetlenül várja a percet, midőn a pap szavaira szétnyílnak az égnek kapui, mint mikép pillanatnyi villámlás széttépi az éj sötétjét s én ott vagyok. Kívánva kívántam a husvétot veletek enni, így kezdtem az utolsó vacsorán beszédemet. Kívánva kívánok minden szentmisét, mert a hevesen szeretők tüze a vágyakozás. Vágyva epedek utra kelni hozzátok, én szeretetteim, hogy körötökben legyek; s a mit valaki szeret, azt gyakran ismétli, lásd az én szeretetemben is minduntalan jövök, naponkint több százezerszer. Ismerd meg a szeretetet, melynek ilyen a vágya, hogy ily gyakran jön és oly messziről. Jegyeseim! legyen

a te vágyakozásod is utánam ily nagy, legyen a te epedésed is az enyémhez hasonló; nézd itt a jegyesi élet fényét, rendkívüliségét ebben az alászállásban; epedését, vágyát, im te vagy az én szeretetem, te vagy örömöm és gyönyöröm.

A szerető lelkek epedésével lihegve vágyik az én lelkem feléd, oh égi Jegyes; a remegő nyugtalansággal sóvárgok szent közeledbe. Ki adja meg nekem azt, hogy mindig követhessem ezt a vágyat? Ha távol is vagyok tőled test szerint, lelkem mindig az oltár zsámolyánál térdel, téged nézve és gyönyörködve szeret; két szememnek csillagpárja feléd ragyog a messzeségből, te tudod, hogy hányszor könyvesen. Jézusom, szítsd bennem a vágyakozást, az epedő szomjat, a nyugtalan esengést utánad. Aster : Castitas.

Oltáregyesületi ügyek.

Szentségimádás farsang utolján.

Nem akarunk semmi szakadást, semmi különösködést. Nem mondunk átkot az embertársainkra s nem akarunk a jámborságunkkal tüntetni. De szeretjük, igaz lelkünkben akarjuk szeretni a mi Jézusunkat és mivel tudjuk, hogy ezekben a napokban nagyon sokan, nagyon érzékenyen megbánták szeretett Üdvözítőnket, azért köréje sereglünk, hogy a mi társaságunk, a mi áhítatos imádságunk feledtesse szenvedéseit.

A mi égbe szálló fohászunkkal akarjuk elnyomni a mások égbekiáltó rosszasságát; azt szeretnők, ha mindenki ebben az érzelem-

ben egyesülne velünk, azok is, a kikért Istent megkérleljük és arra törekszünk, őszinte lélekkel törekszünk rá, hogy mi magunk soha a jó utról, az Ur szerelmének útjáról soha le ne térjünk, félre se lépünk, mert csak így lehet a mi lelkünk Jézus előtt kedves megkérlelő áldozat.

Ilyen gondolatokkal, ilyen érzésekkel közeledtünk a szentségi Ur Jézus elé; boldogtalan, a ki nem kereste, nem kívánta meg az Oltáriszentség kiáradó édességét, habár talán ott volt a templomban, ott térdelt az oltár előtt divatból, szokásból, kíváncsiságból... Ugy-e, kevesen voltak ilyenek? Igen, alig egy-kettő.

A kik ott voltunk, imádni mentünk, az Urat, a legfőlségesebbet imádni. S az Ur azt mondta nekünk: «Boldogok mindnyájan, kik az Urat félik, kik az ő utain járnak». Boldogok voltunk. Hiszen a Melchisedech rendje szerint való örök főpapot és az örök áldozatot láttuk a trónján, a ki áldását adta ránk, valahányszor csak fölkerestük. Üdvös

tanításokat adott papjai ajka által, föl-kent szolgálai egymásután mutatták be a neki legkedvesebb szentmiseáldozatot; mi magunk is igyekeztünk föl-ékesíteni szívünket, hogy méltóan fogadhassuk a szent áldozásban.

Igy ünnepeltünk mindnyájan, kivétel nélkül egyformán, örömben, vigasságban. Milyen fölemelő, megkapó azt érezni, hogy egyek vagyunk az Ur Jézus szeretetében. Mágnességek, közönséges hívők, papok, tanárok, iparosok, munkásemberek, kispapok, diákok mind-mind egyek voltunk a legméltóságosabb Oltáriszenség imádásában. És éreztük, hogy míg az Ur Jézus lakik köztünk, míg az ő szerelme ég szívünkben, addig minden különbségünk mellett is egyek leszünk, együttes munkásságban tudjuk egymás boldogságát előmozdítani.

A hit és a szeretet egysége honolt lelkünkben a szentségimádás napjain, imádkozzunk, hogy el ne szakadjunk soha egymástól, imádkozzunk kitar-tóan, hogy egyre-többben legyünk, a kik lélekben és igazságban imádjuk a legméltóságosabb Oltáriszenséget s azt az imádságunkat életünk minden pillanatában szóval-tettel bátran megvalljuk.

Hitvalló szellemet lehelt belénk a háromnapra imádásra kihelyezett Ur Jézus, ne feledjük el egy suga-latát se. Akkor meg lesz a teljes ered-ménye az oltáregyesület önzetlen fáradozásának, a melyet fizessen meg a jóságos Isten. Áldja meg mind-azokat a jó lelkészeket is, a kik eme napjait diadalmassá tették, a kik

oltárát ékesítették, a kik megláto-gatták, megvigasztalták.

Mindenekben pedig áldassék és dicsértessék a legméltóságosabb Ol-táriszenség.

**Nyílt kérelem az «Örökimádás»
mélyentisztelet Olvasóihoz!**

A bars-némethi szegény és rend-kivül elhagyatott rom. kath. plébánia-templom Ő méltósága dr. Rimely Károly, besztercebányai püspök, kegyes rendeletével és az ő költsé-gére már az idén alaposan helyre-állíttatik.

Hátra lesz még a templom belse-jének megújítása: új oltárok, padok, orgona stb. beszerzése és az egész templomnak magasztos rendeltetésé-hez megfelelő kifestése. Mindezek-nek megvalósításához kérjük Jézus nevében a mélyen tisztelt olvasók szives hozzájárulását. Minden ado-mány alulírt nevére küldendő, ki is azok vételét hirlapilag a legmélyebb köszönettel fogja nyugtázni és annak idején a kerületi esperes előtt el-számolni. — Mindazokért, kik se-gélyre szoruló templomunk belső fölszerelése költségeinek fedezéséhez anyagi segélyükkel hozzájárulnak, örök időkre egy szentmisét fogunk alapítani.

Bars-Némethi, utolsó posta Garam-Szent-Benedek, 1902 február 15.

Dodek Endre, plébános.

Választmányi ülés. — A központi oltáregyesület választmánya folyó hó 17-én ülést tartott egyesületi helyi-

ségében *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. *Kánter Károly* apát, igazgató a szokásos imával megkezdvén az ülést, mindenekelőtt lelkes szavakban emlékezik meg ő szentségének, XIII. Leó pápának jubileumáról, ki ép e napokban kezdi meg pápaságának huszonötödik évét. Az egész egyház örömeiben különös részt kérnek maguknak az oltáregyesületek, mint ezt a római anyaegylet igazgatójának — lapunk legutolsó számában is közölt — fölhívása igazolja. Ő szentsége maga is azon óhaját fejezte ki, hogy jubileuma alkalmával főképp az Ur Jézus templomainak diszitásával s a szegény missióknak egyházi szerelvényekkel való ellátásával mutassák ki a hivek az egyház feje iránt érzett szeretetüket. A választmány ennél fogva elhatározta, hogy jövő (1903) évi kiállítását a pápai jubileumra való tekintetből különös fénynyel és gazdagsággal akarja megtartani. E célból érintkezésbe fog lépni a testvéregyesületekkel, hogy ők is hozzájáruljanak a budapesti kiállítás sikerének emeléséhez. Fölszólítást intéz az urnőkhöz, intézetekhez, zárdákhoz, hogy egy-egy művészies kivitelű egyházi öltöny vagy szerelvény följánlásával kedveskedjenek a szentatyának.

Jelenti továbbá az igazgató, hogy a husvétii lelki gyakorlatokat az Angolkisasszonyok templomában *Prohászka Ottokár* ur fogja tartani. A belépőjegyeket az Angolkisasszonyok irodájában fogják szétosztani.

Az idei kiállítás az Angolkisasz-

szonyok intézetében fog megtartatni. A választmány köszönetet mond dr. Andor György hercegprimási titkárnak, ki eddig a heti munkaórák előtt elmélkedéseket tartott az összegyűlt hölgyeknek.

A nyitrai oltáregyesület igazgatója *dr. Franciscy Lajos* másoldalú nagy elfoglaltságára való hivatkozással ez állásától való fölmentését kérvén, helyébe a nyitrai püspök ur ő méltósága *Kutvasser István* cz. kanonok és nagyobb papnevelői aligazgatót nevezte ki.

A veszprémi egyházmegyéből 1901-ben befolyt tagsági díjak: alsó-pahoki fiókegylet 12·82 korona, a sámsoni fiókegylet 12 korona, a rádi fiókegylet 5·52 kor., az akai fiókegylet 40 kor., a vörös-berényi fiókegylet 9·20 kor., a pápa-kovácsi, kupi, nórászi fiókegylet 35·18 korona, a tapolczai fiókegylet 32·8 korona, a lengyeltóthi fiókegylet 24·21 korona, a mezőkomáromi fiókegylet 6 korona, a zicsi fiókegylet 12·24 korona, a túskevári fiókegylet 22 korona, a salamoni fiókegylet 10 korona, a tóth-gyugyi fiókegylet 3·60 korona, a tóth-szentpáli fiókegylet 8·98 korona, a nemesvidi fiókegylet 21·98 korona, a nemesdedi fiókegylet 7·24 korona, a veszprémi angolkisasszonyok 20 korona.

Adományok. Báró Barkóczy Ilona egy albára csipke és egy darab palla. (Kézimunka.) Harrer Gyuláné egy

pacificale. Kisházi Jánosné a szegény templomoknak 5 m. csipke és egy oltárterítő.

A budapesti közp. Oltáregyesület

rendes tagjaitól 1901 szeptember és október hóban befolyt díjak.

Gasparovszky Augusztin 2 k, Kaukl Antal 2 k, Kesztheli Betti 1 k, Piller Paula 2 k a Balaton-edericsi tagok részéről 7 k, 30 f, Matheidesz Istvánné 10 k, Nepper Paula 24 f, Nepper Eleonora 24 f, Pap Mária 8 k, Acsai Anna 24 f, Szebehelyi Mihályné 24 f, Dancs Julianna 24 f, Gothard Karolin 24 f, Gella Adel 24 f, Vanek Anna 24 f, Branner István 24 f, Branner Istvánné 24 f, Rónai Berta 48 f, Suhajda Róza 24 f, Vilhelm K. 1 k, Bobanek Zsuzsanna 24 f, Szár Erzsébet 24 f, Varga Ezsébet 24 f, Rozwurm Vilmos 30 f, Thán Lászlóné 1 k, Rozwurm Paulina 30 f, Thán László 1 k, Rozwurm Vilmosné 30 f, Rozwurm Károly 40 f, Rozwurm Mari 30 f, Rozwurm Ilona 30 f, Koncz Borbála 30 f, Parai Julcsa 30 f, Ungla Miller 30 f, Varga Rozália 24 f, Klauz Mária 24 f, Szebehelyi 24 f, Dancs Julianna 24 f, Gothard Karolin 24 f, Zsiskó Jenő 50 f, Zsiskó Vilma 24 f, Kárlyi Mária 24 f, Simon Jánosné 24 f, Gálné Luiza 50 f, Zsiskó Jenőné 24 f, Szár Erzsébet 24 f, Bábánek Zsuzsanna 24 f, Varga Erzsébet 24 f, Vithalm 1 k, Acsai Anna 30 f, Gella Adél 24 f, Vanek Anna 24 f, Bráner Istvánné 24 f, Bráner István 24 f, Rónai Berta 48 f, Rozwurm Róza 30 f, Suhajda Róza 24 f, Proksch Leopoldin 2 k, Turczer Emma 2 k, Erdélyi Zsuzsanna 1 k, Veber Mari 8 k, Hager 48 f, Billein Sámuelné 52 f, Krantz Józsefné 4 k, Zubrinczky Józsefné 4 k, Karkis Istvánné 2 k, Karkis Malvin 5 k, Jankovits Jánosné 2 k, Jankovits Mariska

2 k, Radimeszki Ilona 2, Matzinger Luiza 4 k, Zádra Juli 3 k, Zádra Mária 3 k, Klusatsek Kornélia 2 k, Dvorzsák Gizella 2 k, Ullerich Anna 2 k, Hirst Luiza 60 f, Weber Berta 2 k, özv. Kreppel Károlyné 1 k, özv. Seltenreich Antalné 40 f, Vay Kázmérené 2 k, özv. Reviczky Pálné 2 k, Váczi Ferenczné 2 k, Walther Ernőné 10 k, ft. dr. Csajka Eruő úr által Esztergom 85 k 6 f, Linczki Teréz 1 k, 20 f, ft. Geiger Alajos Csanád egyházmegyei megbízott ur által a tagok részéről 374 k 32 f, Kesztheli Betti 1 k, Schwarczkopf Julianna Pécsvár 24 f, Kolmann Mária 2 k, özv. Fábrián Jánosné 2 k, Rozinger Erzsébet 2 k, Császár Zsófia 2 k, Simon Anna 1 k, Kovács Péter a jászfényszarúi tagok részéről 10 k, ft. dr. Rolny Frigyes Szepeshelyről tagdíjak fejében 336 k 46 f, Graf-fiodi Mária 8 k, özv. Bacskay Endréné 2 k, Witek Imre tanító a legyesbényei tagok részéről 4 k, 60 f, Kis-Hirdről 6 k 56 f, Gabriel Magdolna 40 f, Lárits Péterné 1 k, Sztancsik Rozália 40 f, Balázs Mária 60 f, Barabás Ágnes 2 k, Kendér Berta 40 f, Barabás Irma 1 k, Markó Erzsébet 2 k, Pummer Janka 4 k, Krug Teréz 4 k, Bregovits János és Éva 50—50 f, Dekláva Adél 1 k, ft. Wildner Benignusz a kispallagi tagoktól 3 k 20 f, ft. Rankó Andor plebános a rádi tagoktól 6 k 48 f, gróf Eszterházy György 10 k, Karnis Hermin 2 k, Nagy Julianna 4 k, Schnierer Mária 2 k, Lehoczky Karolin 2 k, Zauberer Teréz 1 k, Kozma Teréz 2 k, Hikkel emília 4 k, 40 f, Szabó János 2 k, Csibra Teréz 2 k, Hang Teréz 4 k, Varga Ágoston 2 k, Marton Ilona 2 k, Niessenberger Anna 4 k, özv. Horváth Józsefné 4 k, Koller Julianna 2 k, Klein Tamás 60 f, Végh Rozália 5 k, özv. Barna Jánosné 4 k, Ekhard Károlyné 4 k, Juhász Teréz 1 k, Virág Lukács 4 k, Virág Lukácsné 4 k,

Kastner Anna 3 k, Teleky Titsch Lajosné 4 k, özvi Táborszky Nándorné 2 k, Táborszky Adrea 2 k, Göcze Borbála 2 k, özvi. Kocsi Sándorné 3 k, Simon Imréné 2 k, Hotter János 40 f, Kovácsics Teréz 60 f, Baracska Verona 2 k, özvi. Kürthy Antalné 10 k, Kintli György plebános ur Zala-Szent-Lászlóról 3 k, 36 f, ft. Bösz Emil plebános ur által Jobbágyi Apczról 5 k, a kis-kun-halasi rom. kath. plébánia hivatalától az egyesületi tagok részéről 27 k, 44 f, özvi. Gombos Imréné 40 f, Szonodis Luiza 60 f, Bús István 2 k, Bús Erzsébet 2 k, Kurapatka Mária 4 k, özvi. dr. Lámné 40 f, Komora Johanna 4 k, Tauschek Katalin 1 k, Neogrády Josefa 4 k, Hausz Teréz 1 k, Kovács Julia 2 k, Szőke János egyházigazgató tagdíjak Békésm. Csorvásról 10 k 16 f, ft. dr. Repák Jenő ur által tagdíjak Epejes egyházmegyéből 181 k 66 f, Járossy Bira 2 k, báró Vécsey Józsefné, Vécsey Esther bárónő és gróf Sztáray Jánosné 12 k, tagdíjak Witek Imre ur által Legyes-Bényéről 1 k 60 f, ft. Miók Efrem a mercsinai tagok részéről 9 k, ft. Gima Joachim 2 k, a Markoveczi gör. szer. kath. plébánia részéről 4 k.

1901 november hóban befolyt díjak.

Timan Katalin 2 k, Szurgent Luiza 2 k, Kozma Berta 2 k, Bubula Mária 10 k, Cherean Emma 4 k, Vörös János 40 f, Szabó Mária 1 k, Helene v. Seh 4 k, Kovács Bertalanné 2 k, Vadas Etelka 24 f, Katroczó Mártha 24 f, Fodor Verona 24 f, Soltész Irma 20 f, gróf Török Hermin 4 k, özvi. Várady Károlyné 4 k, Patay Istvánné 2 k, báró Luzsenszky Henrikné 20 k, Nyéki Mária 24 f, Szakszon Istvánné 24 f, Varga Julia 1 k, Szabó Mária 1 k, Laszberger Borbála 24 f, Baburka Borbála 24 f,

(k = korona, f = fillér.)

(Folytatása következik.)

Elmélkedés a legfölségebb Oltáriszentségről.

Bouillerie G. carcassonei püspöktől.

Illés kenyere.

III.

A mily kicsinyek vagyunk: oly nagyokká lehetünk... hogy segítségével nemcsak Horeb hegyének tetejére, de egészen az égig emelkedhetünk.

Mindnyájunknak hegyet kell másznunk, hogy fönt, a magasban üdvösséget és nyugodalmat találjunk.

E hegy lejtője meredek, hajlása merev, a keskeny ösvényen, a melyen haladnunk kell: tövisek fonódnak egymásba; lábainkat éles kövek sértik; lábunk nyomát vércsöppek jelezik.

Az Oltáriszentség lesz erősítő kenyere. Nagy kegyelem, hogy az Isten hegyére, Horebre vezető uton járhatunk: hogy nagyokká lehetünk és Istenhez emelkedhetünk.

«Kelj föl és egyél», mondá az angyal Illésnek.

Igen, keljünk föl e földről, a hol szenvedélyeink minket csuszó-mászókká akarnak tenni.

Tekintsünk az égre, a hová Isten hív!

De, Uram, te vonj engem magad

után, mert én fáradt és levert vagyok.
Ne hagyj el!

Félek, hogy az ismeretlen pusztában eltévedek; félek, hogy szivemet hiu tárgyak magukhoz vonzzák.

Oszlasd el ebbeli félelmemet!

Vonj magad után, még akkor is, ha ellenkezni!

Vonj magad után, még akkor is, ha álomba merülnék.

Vonj magad után, mert a rosszra hajló testem lelkemet elgyengíti és földi lakásom szivem dobbanását elállítja.

Isteni jegyesünk, figyelve nyomorúságunkra és foháskodásunkra, ismételten így felel:

«Kelj fel és egyél!»

Ő nem hagy el, a mikor erőnk megfogyatkozik.

Ő kimondhatatlan elegyedés által velünk egyesül.

Ő minket egészen magához emel.

Mi azután természetfölötti módon vele egy magasságra emelkedve, a parancsok útján haladunk; kitágult szivünk magasztos vágyakra képesül.

Az isteni Jegyes megmutatá ösvényeit, mert könyörgésünket meghallotta.

Mi nem óhajtunk többé másutt, mint örökké Isten házában lakni.

E lakás szépsége ugyanis szivünket elbájolta; az pedig, a hol fölséges dicsősége lakik, összes vágyainkat békókba verte.

Egykor majd ugyanaz a hang, a mely a lelket fölkelésre és a menynevei magaslatokra jutásra serkenti; ugyanaz a hang, mondom, nyugalomra is fog hívni és a szivnek, a

melyet táplált, emez utolsó kérését is majd teljesíti: Uram, jó nekünk itt lennünk, állítsuk itt föl sátrainkat!

Meditator.

A legfönségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak szent ostya és elismerem, hogy a lelkemben szétáradó összes kegyelmeknek és áldásoknak forrása te vagy. Engesztelésül ama lopásokért, a melyeket szined előtt elkövetnek, valamennyi szent pápa alamizsnáit ajánlom föl, a kikkel reménylem, hogy egykor én is mondhatom és énekelhetem, hogy: végnélkül imádtassék és áldassék a legfölségesebb Oltáriszentség.

Adorator.

IRODALOM.

Memento Mori prédikációs könyv III-ik füzete megjelent s tartalomra minden tekintetben megfelel az előbbi köteteknek. XXX—XXXIX-ig terjedő szentbeszédeket hozza és pedig a bűnbánat szentségéről. Lelkiismeret megvizsgálásáról, a megismert bűnök megbánásáról. Milyen legyen gyónásod? A tartalmas gyónásról. A föl adott penitenciáról. Mi a további teendő stb. *Stolz* Albán után írta ezen szentbeszédeket Kubek Emil sznakói lelkész. Az első két kötet, de különösen a jelen kötet kiválóan alkalmas a

nagybőjti intelmek megtartására. — A jelen kötet *1 korona*. A három kötet egyben megrendelve *4 kor. 20 f.* Ama lelkesedés, a melylyel a Memento Mori-t a megyés püspök ajánlotta, a főtisztelendő lelkészkedő papság megrendelte, igazolja, hogy használható, üdvösséges e kötet minden ízében. Megrendelhető az Oktató Népkönyvtárnál Budapest, VII. kerület, Csömöri-ut 32. Ugyanott *magyar és tót* keresztuti könyvecskék kaphatók. Kérjünk árjegyzéket.

Szűz Mária a mi Anyánk. Irta *Riedl Kázmér S. J.* Szabadon fordítá: *Kovács J. Jázon* szent nagy Vazul-r. áldozópap. Szatmár. Kedves elmélkedésekben és közjük szőtt tanulságos történetekben és elbeszélésekben mutatja be szerző a boldogságos Szűznek az emberekkel szemben tanúsított szeretetét, pártfogását és oltalmát. Egyszerű, szívhez szóló előadása, népies nyelvezete a hasznos kis könyvet az egyszerűbb osztályok használatára is igen alkalmassá teszi.

Folyóiratok. *Jézus Szentséges Szívének Hirnöke.* Kalocsa. A februári szám tartalma: Az Isten Fiának testfölvétele. (Dr. Varga Demján). — Bűnbánat könyvei. (Rosty K.). — Hermenegild. (Filó K.). — Jézus szent Szívének kis zsolozsmája. (Rosty K.). — Segíts magadon s megsegít az Isten! (Szylyveszter). — Jézus szentséges Szívének ügyei. — A «Jó Pásztor» temploma Ó-Budán. (Fischer Ágoston). — Jézus szentséges Szívének áldásai. Az imaapostolkodás havi szándéka februárban.

Szűz Mária Virágos Kertje. Ka-

locsa. A februári szám tartalma: A Szűz anya mosolyai s könyei. (Rosty K.). — Mária szenvedései. (Dr. Varga Damján). — Erős várunk szűz Mária. (Filó K.). — A boldogságos szűz Mária gyülekezetei hazánkban. (M.). — Nézzünk körül! — A hurón törzsfő esküje. — Adatok hazánk multjából. (Mar.). — Rövid elmélkedések a boldogságos Szűz tiszteletéről. (Mpr.). — Kisebb történetek. (Mar.). — Krónika.

A Katholikus Hitvédelmi Folyóirat januári számának gazdag és színvonalon álló tartalmából közöljük a következőket: *Mommsen és a katolikus tudomány.* Dr. *Prohászka Ottokár.* *Az autonómiai szervezet.* *Szemecz Emil.* *Kurucz katolikusok.* *Keményfy K.* *Megtértek csornoka.* *Belaney Róbert.* *Szentkereszti.* *Külföldi szemle:* Ő szentsége a pápa jubileuma. A németek és csehek. A német lutheránus szövetkezetek és a «Los von Rom». A jezsuiták elleni kivételes törvény. A francia kormány és az apostoli szentszék. A legújabb spanyol konkordatum. A keleti ritusok. Dr. *Sziklay Ákos János.* *Protestáns szemle:* Gondolatok az ujév küszöbén. A társadalom rákfenéi. Mikép győzheti le a protestantizmus a katholicizmust. Egy falusi protestáns lelkész levele. *Pilisi.* *Krónikás.* Egyházipolitikai mozzanatok január 25-ig. *Ifj. Sámbar.* *Irodalom.* *Vegyesek.* *Via Crucis.* Regény (melléklet). Irta *Crawford Marion.* A vervvel megszerkesztett folyóirat havonként jelenik meg négy ivnyi terjedelemben. Megrendelhető a *Katholikus Hitvé-*

delmi Folyóirat czimén, Budapest, VII., Csömöri-ut 32. Egész évre 8 K, félévre 4 K *előre* beküldve. Ugyanott megrendelhető *Noé bárkája*. Bolanden regénye 2 korona.

Katholikus Hitterjesztés Lapjai. Nagyvárad.

Szerkesztői üzenetek.

K. F.-né Győr. A pápai jubileum alkalmából 1903-ban tartja az oltáregyesület ünnepi kiállítását mint erről ép lapunk jelen számában adunk hírt. A központi oltáregyesület ez alkalommal az önálló vidéki egyesületeket s azok tagjait is be akarja vonni, hogy ünnepe fényét emeljék. Ép azért helyesen cselekszik Nagyságod, ha a casulát a budapesti, országos jellegű kiállításnak fogja fölajánlani.

H. I. Pécs. Közreműködését szívesen vesszük. A lapot megindítjuk.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,
VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Alapított 1859-ben.

Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST

IV. kerület, Molnár-utca 9-dik szám alatt.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezeték,
kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, min-
den e szakba vágó munkát, jótállás mel-
lett készít.

~~~~~ *Körmeneti lámpákat készítek.* ~~~~~

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több [szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

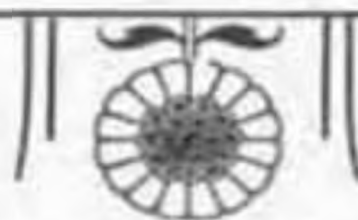
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímezésekben, valamint hímezett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

